

kósina norð um boða og halda undan aftur til Havnar.

Genta okkara hev í nú mist allan hug til at sigla tann salta sjógv. Eitt hevði hon tó vunnið av hesu stuttu ferð; — hon hevði lært at snakka Danskt; — ikki soleiðis, sum degnurin lesur í kirkjuni; — nei, hon hevði so mangar slongingar í orðinum, sum hon hevði lært av skipsmonninum. Væl var mangt orðið Föroyskt av grund, ið hon fekk til at ljóða sum Danskt — tað var Föroyskur vargur í Danskum fáraskinni. Helftina av orðinum gloypti hon, og tá ið hon skulde siga r gralaði tað í hálsinum, sum hálvsvölgdur greitaspónur skuldi sitið har. Eisini kundi hon seta munn uppá tann fina mátan, snerkja lippurnar saman og siga: «Aa Guh» í öðrum hvörjum orði. Hettar var nú ikki so lögið, tí hon hevði, sum flestir Föringar, gott næmi; men hvat, ið öll í N. undradust yvir, var, at hon syntist at hava gloymt sitt móðurmál; tað hvatt ikki Föroyskt orð av hennara munn fjórtan dagar eftir at hon var heim komin. Tá var hon ein dagin farin út í böin at «spasere», sum hon ropti tað — hini bygðafólkinu kallaðu tað at dríva. Sum hon gekk har og gánaði upp í loft við tankunum burtur í öðrum heimi, bar ikki betri til, enn at hon steig fremsta fótin á eina rívu, sum lá har í órökiskapi við tindinum upp eftir. Í tí hon traðkaði á tindarnar vegaði skaftið snögliga upp og rakti hana dygt á granabeinið. — Tá brast tað úr henni: «Skamm fáid tú ríva».

So er sagt fyri mær. — Fyri teirra skuld, sum ikki vilja trúgva, kann eg leggja aftur at: rívskaftið hevur leingi verið til at siggja har í bygðini. — Nú vil eg ikki ganga í borg fyri, um tað ikki kann vera klovið upp til snældupinnar ella um konufólkið ikki hevur tikið tað til kik.

Út av hesu söguni fáid eg fyrst, at strongurin á bortanganum lærir okkum, at ferðingalysturin kölnar skjótt, um ungin ofta hevur hug at flúgva frá reiðrinum, meðan flogið er óv stutt — verðin bjóðar ikki altíð gamansleik og ofta erringast har, sum streymurin rennur við.

Hartil lærir sögan meg, at eitt so lítið amboð, sum eitt rívskaft, tá, ið tað rakar beint, kann gera nogv um seg, — kan fáa folk burtur úr öðrum heimið burtur frá öllum tí fina, sum tað hevur kloygt uttan á seg og draga framm tað, sum altíð eigur at liggja næst hjartanum — móðurmálið.

Nú er tað væl so, at genta okkara í söguni hevur systrar enn á dögum. Eg vil ikki ynskja teimum at fáa eitt rívskaft á nevið, tí eg ynski teimum einkið uttan alt gott, so at tær heldri fáa eitt mjúkari

slag; men hvörja ferð ein av teimum kvökur upp úr örviti, tá fegnast

Staffan.

Roklæðir hava ofta lindi til at blíva rábleyt. Eitt er tað, at tey verða ónoslig; annað og verri er, at tey leka so, at maður er vátur at kroppi í minsta sjóroki. Til at böta uppá tað hava menn í Íslandi so væl sum ein og annar í Förum roynt at smyrja roið við linolju (fennis). Summir hava hildið uppat við hesum av tí grund, at teir halda klæðini verða ólíðulig og stökkin. Tað er so við, um mann tekur tey tjúkkastu og bestu roinni. Betri er at taka tunt ro — av avdeyða ær ella öðrum vánaligum seyði —, sum lítið nyttar til annað. Tað má tá fyrst gerast so væl reint og vaskast í tvaði, súrum landi ella öðrum lúti, at ongin fiti er eftir á ronum. Tá, ið tað er væl turka og mýkt, er best at seyma klæðini og síðani smyrja tey væl við linolju, tó ikki meiri enn roið kann drekka í seg. Tað er so, at menn — og helst ungir friggjarir — oftast hava rostúkuna av roturo, tí at tá er hon friari og prýðuligari, tó fer vakurleikin skjótt av, og um hon ikki er smurd fyrr, kann tað eisinni gerast seinri. Rakað ro er betri til klæðir og tí krevur minni av olju til at standa ímóti vætu.

Havnarmenn eru ágrýtnir at dyrka upp oyðumörk. Har, sum ein mannsaldur herfyri ikki var annað enn grót og skursl, hellur og eyrvikur við einum og öðrum runidyki ella mógveyga ímillum, eru nú nógv var veldyrkaðar træðir við stórum vælvallaðum flötum. Í ár hava allir fengið góða gröði. Hettar mann hava studlað teir til at leggja meiri inn. Nú í heyst hava teir søkt um at fáa 43 kúfóðirs (ársfóðirs) vídd til at leggja inn, 37 av Húsarhaga og 6 av Flatnarhaga.

1889 má heita eitt gott ár fyri Förlar. — Seyðurin var tá, ið árið gekk inn, yvir hövur veikur. Várið var so gott, at tað bötti væl um seyðin og um neytafóðrið, sum hjá mongum var í minsta lagi. Summarið var av teimum bestu; og ýtari gröði hevur ikki nakrantíð komið í hús í Förum enn tann í ár var. Skurðurin má kallast góður, um hann ikki hjá öllum var so feitur, sum væntað var. — Fiskiskapurin her um Förlar var heldri vánaligur í flestum stöðum, tó yvir hövur betri enn í teimum seinastu árinum framman undan. — Skipini hava flestøll vunni væl, og teir Förlarar, sum hava ró út í Íslandi, finga góða veiði.

Eygnasjúkan hjá seyðinum í Eysturoy gongur ikki so harðliga, sum fólk hevur